

Sygn. akt I C 393/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 października 2020 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy Wydział I Cywilny

w składzie :

Przewodniczący: sędzia Donata Nowocień - Pluta

Protokolant: Anna Ogrodnik

po rozpoznaniu w dniu 14 października 2020 r. w Świdnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa A. M.

przeciwko (...) S.A. w Ł.

o zapłatę kwoty 108.783,98 zł

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. w Ł. na rzecz powoda A. M. kwotę 108.080 zł (sto osiem tysięcy osiemdziesiąt złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 5 grudnia 2018r.;

II. oddala powództwo w dalszej części;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 7.417 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje stronie pozwanej, aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Świdnicy kwotę 8.406,90 zł tytułem części opłaty od pozwu oraz wynagrodzeń biegłych wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Sygn. akt IC 393/19

UZASADNIENIE

Powód A. M. wniósł o zasądzenie od strony pozwanej (...) S.A. w Ł. kwoty 102.500 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 5 grudnia 2018 r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, kwoty 5.580 zł tytułem skapitalizowanej renty obejmującej koszty pomocy i opieki dla osób trzecich z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 5 grudnia 2018 r. do dnia zapłaty oraz kwoty 703,98 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdu do placówek medycznych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 5 grudnia 2018 r. do dnia zapłaty, łącznie 108.783,98 zł. Wniósł również o zasądzenie od strony pozwanej na jego rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych w wysokości nie niższej niż dwukrotność stawki minimalnej.

Strona pozwana - (...) S.A. w Ł. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu (...) r. w B. na drodze krajowej „(...)w woj. (...) doszło do wypadku samochodowego, którego sprawcą była kierująca pojazdem marki C. (...) nr rej. (...) – K. W.. (...) w wyniku zdarzenia został poruszający się pojazdem marki A. (...) o nr rej. (...) powód A. M.. Kierująca pojazdem marki C. (...) nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w

ruchu lądowym w ten sposób, że nie dostosowała prędkości pojazdu do warunków drogowych i ukształtowania drogi w wyniku czego po wyjechaniu z łuku drogi w lewo straciła panowanie nad samochodem, zjeżdżając w lewy skrajny pas ruchu przeznaczony do jazdy w kierunku przeciwnym doprowadzając do zderzenia z prawidłowo poruszającym się samochodem powoda.

Sąd Rejonowy w (...) prawomocnym wyrokiem z dnia 2 października 2018 r. warunkowo umorzył postępowanie karne, toczące się przeciwko K. W., wyznaczając okres próby na czas jednego roku.

Bezsporne.

W wyniku zdarzenia, powód doznał obrażeń w postaci złamania podudzia prawego oraz licznych stłuczeń i otarć naskórka, jak też ran ucha. Niezwłocznie został on przetransportowany do szpitala w Z., gdzie rozpoczęto proces leczenia na oddziale ortopedycznym. Następnie skierowano go do dalszego leczenia na Oddział (...) S.A. w P., gdzie przebywał od dnia (...) r. do dnia 9 stycznia 2018 r. Zastosowano wobec powoda leczenie operacyjne w postaci zamkniętej repozycji złamania kości piszczelowej prawej z wewnętrzną stabilizacją gwoździem śródszpikowym. W wykonanym badaniu RTG rozpoznano u powoda stan po metalicznym operacyjnym zespoleniu wieloodłamkowego złamania 1/3 dalszej trzonu prawej kości piszczelowej, wieloodłamkowe złamanie nasady dalszej prawej strzałkowej, ustawienie głównych odłamów kostnych w osi. Powód został wypisany do domu w stanie dobrym z zaleceniami lekarskimi.

dowód:

dokumentacja medyczna dotycząca powoda - k. 25-41, 44-74

karta informacyjna leczenia powoda – k. 42-43

Powód od dnia 23 kwietnia 2018 r. do dnia 13 maja 2018 r. korzystał z rehabilitacji w (...) (...) Szpitalu (...) w L.. Zastosowano wobec niego leczenie rehabilitacyjne, takie jak kąpiel wirowa kkd i kręgosłupa L-S, kąpiel wirowa kkg i kkd, kąpiel wirowa kończyn dolnych, krioterapia miejscowa, laseroterapia, masaż klasyczny, naświetlanie prom. Sollux IR, pole magnetyczne niskiej i stałej częstotliwości, ćwiczenia czynne w odciążeniu, ćwiczenia samo wspomagane kkd.

Dnia 17 maja 2018 r. powód ponownie został poddany leczeniu operacyjnemu, polegającemu na usunięciu gwoźdźcia śródszpikowego piszczelowego po operacyjnym leczeniu złamania kości goleni prawej oraz usunięcia egzostozy w miejscu wygojenia złamania kości piszczelowej. Przebieg pooperacyjny przeszedł on bez powikłań, jednakże z powodu zespołu bólowego przeciążeniowego kolana prawego wystawiono skierowanie do dalszego leczenia operacyjnego, polegającego na artroskopii kolana prawego.

dowód:

karta informacyjna rehabilitacji powoda – k. 77

karta historii zdrowia i choroby powoda – k. 78,146-182

Powód na skutek wypadku utracił zdolność do pracy całkowicie w okresie pobierania zasiłku chorobowego (6 miesięcy) i świadczenia rehabilitacyjnego (12 miesięcy) i następnie częściowo w okresie korzystania z renty tytułem częściowej niezdolności do pracy (orzeczona do 30 czerwca 2022 r.). Wysokość renty powoda wynosi 1530 zł miesięcznie.

dowód:

orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 25.05.2018 r. k. 83

orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 20.11.2018 r. k. 89

opinia biegłego sądowego z zakresu chirurgii ogólnej, k. 236-238

zeznania powoda, k. 285

Powód ma obecnie (...) lat. Do czasu przedmiotowego zdarzenia nie przechodził poważniejszych chorób ani sytuacji stresogennych. Jest kawalerem, pozostającym od (...) lat w związku partnerskim z M. A.. Z tego związku posiada (...) w wieku (...) lat. Do czasu wypadku powód pracował, jako (...) (...). Jeździł w trasy zagraniczne po całej Europie. Jeden kurs trwał przeciętnie 5-6 dni, najdłużej 2 tygodnie, jeździł sam, bez zmiennika. Powód bardzo lubił swoją pracę. Zarabiał miesięcznie około 8.000 zł. Stać go było na różne wyjazdy, wyjścia na miasto. W wolnych chwilach grał w tenisa stołowego, biegał z psem oraz trudnił się majsterkowaniem. Miał przyjaciół, z którymi spotykał się średnio raz w tygodniu.

dowód:

zeznania powoda, k. 285

zeznania świadka M. A., k. 188-189

zeznania świadka K. B., k. 189

Powód po wypadku 4 miesiące leżał w domu, poruszał się za pomocą chodzika rehabilitacyjnego, natomiast przez 1,5 roku poruszał się za pomocą kuli ortopedycznej. W okresie 6-ciu miesięcy po wypadku wymagał opieki osób trzecich. Od czasu wypadku do chwili obecnej odczuwa on znaczne dolegliwości psychiczne, które w tym czasie miały zmienne nasilenie i dotyczyły różnych sfer życia psychicznego. Na początku przez kilka miesięcy powodowi śnił się wypadek, budził się wtedy z lękiem, w ciągu dnia powracały do niego uporczywe, niechciane wspomnienia i ciągle przeżywanie zdarzenia, był obojętny na najbliższe otoczenie, zmienił się jego nastrój, występował smutek, lęk, bał się jeździć samochodem, nawet jako pasażer. W okresie leczenia skutków wypadku powód martwił się o efekty terapii, bał się tego, że zostanie kaleką oraz nie będzie mógł podjąć jakiegokolwiek pracy.

dowód:

opinia biegłych sądowych z zakresu psychologii i psychiatrii, k. 210-222

opinia biegłego sądowego z zakresu chirurgii ogólnej, k. 236-238

zeznania powoda, k. 285

zeznania świadka M. A., k. 188-189

zeznania świadka M. R., k. 189

zeznania świadka K. B., k. 189

Powód obecnie nadal leczy się psychiatrycznie w (...) w Z.. Zażywa regularnie leki, które łagodzą jego dolegliwości psychiczne. Kontynuuje on także rehabilitację kończyny dolnej, gdyż do dnia dzisiejszego nie osiągnął pełnej sprawności fizycznej. Bardzo często pojawia się u niego frustracja i wybuchy gniewu wobec niemożności podjęcia pewnych czynności domowych, które przed wypadkiem były przez niego wykonywane. Nie może jeździć na rowerze, grać w tenisa stołowego, chodzić na dancingi. Ze względu na wypadek powód zrezygnował z różnych wyjazdów, które planował wraz z partnerką rok wcześniej np. z wyjazdu do(...) na uroczystość Komunii Świętej (...), z 3 miesięcznego wyjazdu do (...), na który miał już wykupiony bilet oraz balu sylwestrowego, który także był już opłacony.

Powód był osobą towarzyską, która lubiła być w ciągłym ruchu, nie bał się ryzyka i nowych wyzwań, a od czasu wypadku boi się o przyszłość i utracił radość życia. Czuje się niesprawny oraz bezradny.

dowód:

zeznania powoda, k. 285

zeznania świadka M. A., k. 188-189

opinia biegłych sądowych z zakresu psychologii i psychiatrii, k. 210-222

Z opinii biegłego ortopedy wynika, iż u powoda występuje ograniczenie ruchomości w stawie kolanowym i skokowym, zaniki mięśniowe prawej kończyny dolnej. Po przeprowadzeniu badania RTG podudzia powoda stwierdzono koślawe ustawienie odłamów kostnych, przebyte złamanie wieloodłamowe kostki bocznej podudzia. Zmiany jakie stwierdza się w badaniu przedmiotowym powodują trudności w chodzeniu, brak pełnego zgięcia grzbietowego stawu skokowego powoduje zaburzenie wykonania prawidłowego kroku. Obecnie nie ma wskazania do rehabilitacji, gdyż stwierdzone zmiany mają charakter trwałe. W przyszłości może dojść do nasilenia się zmian w stawie skokowym i kolanowym.

dowód:

opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii, k. 199-202

Samochód osobowy prowadzony przez sprawcę zdarzenia z 2017 r. był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej.

Strona pozwana w toku postępowania likwidacyjnego uznała swoją odpowiedzialność za skutki wypadku. Na podstawie decyzji wydanej w toku postępowania likwidacyjnego w dniu 5 grudnia 2018 r. na rzecz powoda została przyznana kwota 13.500 zł tytułem zadośćuczynienia, kwota 600 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdu do placówek medycznych i kwota 720 zł tytułem zwrotu kosztów opieki osób trzecich.

dowód:

decyzja strony pozwanej z 5.12.2018 r., k. 24

Sąd uznał, że sporządzone w sprawie opinie biegłych sądowych z zakresu ortopedii i traumatologii, chirurgii ogólnej, psychologii i psychiatrii są rzetelne, spójne i niesprzeczne wewnątrznie. Opinie te zostały sporządzone przez osoby posiadające odpowiednie kwalifikacje i Sąd uznał je za wiarygodne.

Sąd zważył, co następuje:

powództwo w przeważającej mierze podlegało uwzględnieniu.

Zgodnie z przepisem art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Stosownie do art. 35 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2019 roku, poz. 2214) ubezpieczeniem oc posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu. W myśl art. 34 ust. 1 powołanej ustawy z ubezpieczenia oc posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej

posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej (art. 36 ust. 1).

Bezsporną okolicznością było, że w dniu (...) r. doszło do wypadku komunikacyjnego, w którym poszkodowanym został powód. Bezsporne jest również, że strona pozwana ponosi odpowiedzialność za skutki tego zdarzenia.

Powód w toku niniejszego procesu dochodził od strony pozwanej zapłaty kwoty 102.500 zł wraz z odsetkami tytułem zadośćuczynienia, kwoty 5.580 zł tytułem skapitalizowanej renty i kwoty 703, 98 zł tytułem kosztów dojazdów do placówek medycznych.

Podstawę prawną roszczenia powoda w zakresie dochodzonego roszczenia o zadośćuczynienie stanowi art. 445 §1 k.c., zgodnie z którym w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Ustawodawca nie określa wprost przesłanek, które winny stanowić podstawę dla ustalenia zakresu krzywdy, wskazując jedynie w art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 §1 k.c., że w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu „odpowiednią” sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę, jako rekompensatę poniesionej szkody niemajątkowej. Wśród kryteriów, wpływających na wysokość przyznanego poszkodowanemu zadośćuczynienia, wymienia się rodzaj naruszonego dobra, zakres i rodzaj rozstroju zdrowia, czas trwania cierpień, ból i inne dolegliwości oraz cierpienia psychiczne, czyli negatywne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała, wiek poszkodowanego, intensywność ujemnych doznań fizycznych i psychicznych, rokowania na przyszłość, stopień winy sprawcy, ujemne skutki zdrowotne, jakie osoba poszkodowana będzie zmuszona znieść w przyszłości, ale także wysokość świadczeń, które z innych źródeł zostały poszkodowanemu, tytułem doznanej krzywdy, wypłacone. Podkreślenia wymaga również to, że przyznane zadośćuczynienie winno mieć charakter całościowy i obejmować wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane jak i te, które w związku ze schorzeniem wystąpić mogą w przyszłości. Jest to bowiem świadczenie jednorazowe, którego wysokość uwzględnia wszystkie okoliczności związane z cierpieniami, tak już doznanymi, jak również tymi, które w przyszłości mogą wystąpić w związku niezakończonym leczeniem, jego następstwami, czy też planowanymi w przyszłości zabiegami.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

W ocenie Sądu, A. M. sprostował obowiązkowi wykazania, że wypadek komunikacyjny wywołał u niego znaczne dolegliwości i niedogodności, a przebyte urazy, konieczność leczenia i długotrwałej rehabilitacji, zabiegi operacyjne i konieczność korzystania z pomocy osób trzecich na skutek wypadku z 2017 r. uzasadniają wypłatę zadośćuczynienia.

Sąd wziął pod uwagę przede wszystkim rodzaj, charakter, długotrwałość cierpień fizycznych, ich intensywność i nieodwracalność skutków, a także doznane niedogodności i cierpienia w sferze psychicznej, wywołane wypadkiem. Jak wynika z zebranego materiału dowodowego, powód doznał obrażeń w postaci złamania podudzia prawego oraz licznych stłuczeń i otarć naskórka, jak też ran ucha, konieczne było dwukrotne przeprowadzenie zabiegów operacyjnych. Przez 4 miesiące leżał on w domu, poruszał się za pomocą chodzika rehabilitacyjnego, natomiast przez 1,5 roku poruszał się za pomocą kuli ortopedycznej. Zdarzenie to wpłynęło w znaczący sposób na jego życie również w pozostałych kwestiach - przede wszystkim w sferze zawodowej. Powód do czasu wypadku pracował, jako(...), jeździł w trasy zagraniczne po całej Europie, bardzo lubił swoją pracę, sprawiała mu ona radość, przynosiła stałe i stosunkowo wysokie wynagrodzenie. Powód zarabiał miesięcznie około 8.000 zł. Stać go było na różne wyjazdy, wyjścia na miasto. W wolnych chwilach grał w tenisa stołowego, biegał z psem oraz trudnił się majsterkowaniem. Obecnie otrzymuje jedynie rentę w wysokości 1530 zł miesięcznie. Po wypadku, mimo leczenia i rehabilitacji, A. M. nie odzyskał już dawnej sprawności, nadal jest osobą niepełnosprawną, ma problem z wykonaniem najprostszych domowych czynności, co prowadzi do jego frustracji i wybuchów gniewu. Pogorszeniu uległ również jego stan psychiczny - po wypadku występowały zaburzenia depresyjne, drażliwość, lęki, bezsenność, powód odczuwał rezygnację i obniżenie nastroju, z

uwagi na nagłą zmianę swojej sytuacji życiowej i utratę dotychczasowego stylu życia, konieczne było podjęcie leczenia psychologicznego.

Wobec powyższego, Sąd uznał, że powodowi wobec doznanego cierpienia na skutek obrażeń doznanych w wypadku należne jest łączne zadośćuczynienie w kwocie 120.000 zł. W ocenie Sądu, tak ustalona kwota stanowić będzie właściwą rekompensatę za cierpienia, jakich doznał powód, spełnia funkcje kompensacyjne, jest społecznie uzasadniona i nie prowadzi do bezpodstawnego wzbogacenia. Skoro zaś strona pozwana wypłaciła powodowi dotychczas z tego tytułu kwotę 13.500 zł, kwotę 4.000 zł uiszczyła sprawczyni szkody, to powodowi należna jest kwota 102.500 zł.

Sąd badał też zasadność dochodzonej przez powoda kwoty 5.580 zł tytułem skapitalizowanej renty tytułem świadczonej mu pomocy i opieki przez osoby trzecie.

Przepis art. 444 par. 2 kc stanowi, że jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty.

Powód wykazał, że przez 3 miesiące (90 dni) wymagał pomocy osoby trzeciej w codziennych czynnościach z uwagi na problemy z poruszaniem się w wyniku urazu nogi i powikłania z tym związane. Zasadne jest przyjęcie, że w tym czasie wymagał pomocy średnio 4 godziny dziennie przy czynnościach pielęgnacyjnych, przygotowaniu posiłków, dostarczeniu niezbędnych produktów. Stawkę godzinową można przyjąć zgodnie z ustalonymi opłatami za usługi opiekuńcze i specjalistyczne, określoną przez Radę Miejską Z. w 2017 r. w wysokości 17, 50 zł. Wobec czego, renta z tytułu świadczonej pomocy przez osoby trzecie wyniesie 6.300 zł (17, 50 zł x 4 godziny x 90 dni), przy czym należy ją pomniejszyć o kwotę 720 zł, wypłaconą przez stronę pozwaną. Ostatecznie kwota ta wynosi 5.580 zł.

Sąd nie uwzględnił zaś żądanych kosztów dojazdu do placówek medycznych, ponad wypłaconą kwotę 600 zł. Powód nie udowodnił, że faktycznie konieczne było przejechanie około 1.500 km do i z placówek medycznych, nie wykazał kosztów paliwa, nie uprawnione jest przy tym odniesienie się do wyliczenia kosztów dojazdów w oparciu o przepisy, regulujące zwrot kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, nie będących własnością pracodawcy. W tej części żądanie powoda zostało oddalone.

Na mocy art. 481 par. 1 kc Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 5 grudnia 2018 r., to jest od dnia wydania decyzji przez stronę pozwaną, w której powinna ona, jako profesjonalista, prawidłowo ustalić wysokość należnych powodowi świadczeń.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. zdanie drugie uznając, że powód uległ tylko w nieznacznej części swego żądania i włożył obowiązek zwrotu wszystkich kosztów na stronę pozwaną.

Na podstawie § 15 ust. 1 i 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. poz. 1800) zasądzając opłatę od czynności adwokata z tytułu zastępstwa prawnego, sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy adwokata, a także charakter sprawy i wkład pracy adwokata w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia. Podstawę zasądzenia opłaty, o której mowa w ust. 1, stanowią stawki minimalne określone w rozdziałach 2-4. Opłata ta nie może być wyższa niż sześciokrotna stawka minimalna ani przekraczać wartości przedmiotu sprawy. Zgodnie z § 2 pkt 6 powyższego Rozporządzenia stawki minimalne przy wartości przedmiotu sprawy powyżej 50.000 zł do 200.000 zł wynoszą 5.400 zł. Powód uiszczył też część opłaty od pozwu w wysokości 1.000 zł, zaliczkę na poczet opinii biegłych w wysokości 1.000 zł oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł. Wobec tego, Sąd zasądził od strony pozwanej na jego rzecz kwotę 7.417 zł tytułem kosztów procesu.

Na podstawie art. 113 ust 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28.07.2005 r. nakazano uiszczyć stronie pozwanej na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Świdnicy kwotę 8.406,90 zł. Na kwotę tę składa się kwota 3.966, 90 zł tytułem wynagrodzenia biegłych wyłożona tymczasowo przez Skarb Państwa oraz uzupełnienie opłaty od pozwu, ponad kwotę uiszczoną przez powoda, a wynoszące 4.440 zł.